

Ιερομόναχος Σεραπίων Αγιοπαντελεημονίτης (+ 1926)

[Ορθοδοξία](#) / [Σύγχρονες Πνευματικές Μορφές](#)

[Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης \(†\)](#)

Ο Ρώσος ιερομόναχος Σεραπίων ήταν αδελφός της ιεράς μονής Αγίου Παντελεήμονος. Επί έτη, εφιέμενος ανώτερης πνευματικής ζωής, πήγαινε στον Γέροντα Καλλίνικο τον Ησυχαστή (+ 1930) να πληροφορηθεί τα μυστικά της νηπτικής εργασίας στα Κατουνάκια. Ο νηπτικός Κατουνακιώτης Γέροντας τον πληροφορούσε ανάλογα και κατάλληλα. Το 1913 ο Σεραπίων τον ξαναεπισκέφθηκε και του ζητούσε επίμονα να του δώσει την ευχή κι ευλογία του για ν' αναχωρήσει μόνιμα για τον Άθωνα. Ο διακριτικός Γέροντας Καλλίνικος στην αρχή ήταν αρνητικός, φοβούμενος τις πλάνες και τις παγίδες του πανούργου πονηρού. Βλέποντας όμως τη σταθερή επιμονή του, τον ιερό ενθουσιασμό του, την αγάπη του και την ταπείνωση, του επέτρεψε ν' αναχωρήσει της μονής του. Τέλεσε τη θεία Λειτουργία, κοινώνησαν και αναχώρησε για την έρημο. Τον συνόδευσαν οι

προσευχές του θεοφώτιστου Καλλινίκου.

Μετά δώδεκα έτη έφθασε πάλι στο Κελλί του Γερο-Καλλίνικου και χάρηκε που τον ξαναείδε μετά τόσο καιρό. Ο παπα-Σεραπίων τότε του διηγήθηκε: «Φεύγοντας πήγα για τρεις ημέρες και νύχτες στην κορυφή του Άθωνα. Μη αντέχοντας στον παγετό της νύχτας κατέβηκα στο Κάθισμα της Παναγίας, όπου έμεινα για λίγο καιρό. Κατόπιν βρήκα εκεί κοντά μία σπηλιά και τρύπωσα και κρύφτηκα για δώδεκα ολόκληρα χρόνια. Ζούσα τρώγοντας κάστανα, χόρτα, βλαστάρια, βελανίδια, ρίζες, βολβούς και πίνοντας νερό από την πηγή της Παναγίας». Εκείνο όμως που κυρίως τον συντηρούσε και τον εύφραине ήταν η προσευχή. Η προσευχή τού έδινε ανείπωτη αγαλλίαση και δεν τον άφηνε να σκεφθεί τίποτε ξένο. Δεν άφηνε το νου του να σκεφθεί τίποτε άλλο εκτός από τον Θεό. Ο όσιος Σιλουανός ο Αθωνίτης λέγει: «Οι Ρώσοι την πρώτη τους σκέψη την αφιερώνουν στον Θεό και λίγο σκέπτονται για τα γήινα». Στον Σεραπίωνα ο λόγος αυτός είχε πλήρη ανταπόκριση.

Η προσευχή τον ανέβαζε σε θείες θεωρίες. Βλέποντας τα μυστήρια του Θεού δεν επιθυμούσε τίποτε άλλο. Διηγείτο πώς όταν εισέρχεται το θείο φως στην καρδιά, ο άνθρωπος φωτίζεται όλος και θερμαίνεται και τον διακατέχει μία γλυκύτητα και αισθάνεται μία μεγάλη χαρά. Τότε δεν χωρά καμία άλλη επιθυμία ... Ακούγοντας με θαυμασμό και συγκίνηση όλα αυτά ο Γέροντας Καλλίνικος του είπε πώς τον αξίωσε ο Θεός να δει και να γνωρίσει σημεία που πολλοί επεθύμησαν και δεν είδαν. Το μόνο που στερήθηκε τόσα έτη ο μακάριος παπα-Σεραπίων ήταν η θεία Κοινωνία.

Προαισθάνθηκε λοιπόν το τέλος του και ήλθε να λάβει εφόδιο ζωής αιωνίου.
Πνεύματος Αγίου κοινωνία, συγχώρηση πλημμελημάτων ...

Βιβλιογραφία:

1. Ανδρέου αγιορείτου μονάχου, *Γεροντικό του Αγίου Όρους*, Αθήναι 1979, τ. Α΄, σσ. 118-122.
2. Βλασίου Αγιορείτου μονάχου, *Οι άόρατοι ερημίτες του Άθωνα*, Κατερίνη 2006, σσ. 44-46.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων Αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμ. Α΄ 1901-1955, εκδ. Μυγδονία, Άγιον Ορος 2011.

<http://bit.ly/2LkpNQX>